

jo ogsaa en anbefaling for Vædringsforslagene, saaledes som de foreligge, men hvad der har været afgørende for Udvalget til at foreslaa, hvad der nu staar under de af mig nævnte Numre 13 og 17, er en Udtalelse, der er fremkommen fra Grosserer-societetets Komite, der har indgivet et Andragende til Indenrigsministeriet, som er blevet meddelt Justitsministeriet, og hvoraf Afskrift er kommen til Udvalget. Grosserer-societetets Komite anbefaler heri meget varmt at ordne Forholdet saaledes, som det foreslaas i disse af mig nævnte Vædringsforslag. I Forbindelse med disse Vædringsforslag og navnlig det under Nr. 17 til § 135 staar, som jeg sagde, Vædringsforlaget under Nr. 18, der gaar ud paa, at de to sidste Stykker af § 135 skulle udgaa. Disse to Stykker ere noget nyt, der blev sat ind i Lovforslaget i Landstinget. Grunden til, at disse ny Stykker ere komne ind, var den Betragtning, at saaledes som Forholdet indtil videre var ordnet med Hensyn til Forholdet mellem Frihavnen og den gamle Havn, vilde det kunne forekomme, at en Skipper for at kunne nyde godt af de Begunstigelser, der ere forbundne med at gaa ind i Frihavnen med Skibet, lagde sit Skib derind navnlig for at løsse, uagtet Følgen deraf vilde kunne blive, at der paaførtes Modtageren af Varerne en Byrde ved at betale de Skibsafgifter, som i dette Tilfælde skulde træde i Stedet for Havneafgiften, for hvilken Skipperen blev fri, naar han lagde sit Skib ind i Frihavnen. Allerede naar man gør den Forandring, Udvalget har foreslaaet, hvorefter det er Befragteren eller Modtageren, som har Ret til at bestemme, hvor Skibet skal lægge til for at løsse, vil det ses, at den Betragtning, der har foranlediget Landstingets Vædring til § 135, taber megen Vægt for ikke at sige ganske bortfalder, thi naar Modtageren har Ret til at bestemme, hvor Skibet skal lægge til, kan der ikke være Tale om, at en Skipper vilkaarlig for at vinde paa Modtagerens Bekostning skulde kunne lægge sit Skib ind i Frihavnen for at spare Havneafgiften. Men Spørgsmaalet maa i ethvert Tilfælde siges at være bortfaldet derved, at Indenrigsministeren, saaledes som det vil kunne ses af et Bilag, der er vedføjet Betænkningen, har givet Grosserer-societetets Komite i København Tilsagn om, at han vil gøre Brug af den ham ved § 8, andet Stykke, sidste Punktum givne Bemærkning til at bestemme, at Havneafgiften ogsaa i Københavns ældre Havn omsættes til en Vareafgift i Overensstemmelse med Toldbænsenets Bestuvsningsreglement og det saaledes, at denne Forandring indtræder

samtidig med, at Bestemmelsen i Paragrafens 4de Stykke om Afgifter, der erlægges i Frihavnen, træde i Kraft. Heraf bliver nemlig Følgen, at der ikke bliver nogen Forskel, i Henseende til Erlægelse af Vareafgiften, hvad enten Skibet straks føres ind i den gamle Københavns Havn, eller det bringes ind i Frihavnen, Varerne opløses der og deraf føres ind paa Toldgebetet, og den Grund altsaa, som har fort til, at man stillede disse Forslag om at tilføje disse 2 Stykker i Landstinget, er derved bortfalden. Derfor er det naturligt, at man nu altsaa foreslaar, at disse 2 Stykker skulle gaa ud, men det staar som sagt ogsaa i Forbindelse med den Naade, hvorpaa man under Nr. 13 og 17 i det hele foreslaar dette Forhold om Ladeplads og Losseplads ordnet. — Herefter bliver der kun 2 Forslag tilbage, som hele Udvalget har stillet: det ene til § 1 og det andet til § 26. Det Forslag, der er stillet til § 1, er uden al Tvivl det rigtigste af alle de stillede Forslag. Det er et Forslag, som virkelig maa anses for at være af største Betydning for Søfart overhovedet her i Landet, og det saar forøget Betydning derved, at det gaar ud paa at forandre, ikke blot hvad der var foreslaaet i Sølovsforslaget, men gaar ud paa at forandre den nu bestaaende Retstilstand her i Landet, den Retstilstand, som har bestaaet igennem lange Tider og i hvert Fald har været lovordnet siden 1867 ved den saakaldte Skibsregistreringslov. Sagen drejer sig om, hvilke Betingelser der skulle kræves for at kunne være Ejer af Skib, der betragtes som dansk med Ret til at fare under dansk Flag. Den nuværende Regel er kort udtrykt den, at for at være Ejer af et Skib eller Ejer af en Part i et dansk Skib, skal man være dansk Undersaat. Forslaget gaar ud paa at forandre denne Regel derhen, at det kun skal være nødvendigt, at de to Tredjeparter af Skibet ejes af danske Undersaatere, medens altsaa Skibet for den ene Tredjedels Bedkommende skal kunne ejes af fremmede. Der er i den Henseende i Betænkningen henvist til, at der ikke kan siges at gælde nogen almindelig

Rettelser.

Sp. 3324, Lin. 1 f. o. „som have Freuentimmer“ læs: „som med Vidende have Freuentimmer“.

Sp. 3324, Lin. 12 f. o. „dette“ læs: „det næste“.